

Amikor bármily témában saját tapasztalataink alapján véleményünket ismer-
tetjük, a magyar tisztesség úgy kívánja, hogy röviden arról/ azokról

A legjobb gondolat is csak annyit ér, amennyit megvalósítanak belőle, és csak akkor eredményes, ha népszerűsítik, és sokan tudnak róla. A rovásírás II. világháborút követő újbóli elterjesztése és abban a Forrai Sándor Rovásíró Kör által végzett munka bemutatása teljes előadást igényelne. Ennek csupán egyetlen vetülete lehetséges most az adott keretek között, mégpedig a hagyományörző rovásírásos településtáblák elterjesztése a Kárpát-medencében és ezzel annak fennmaradásában játszott szerepe. Itt is vissza kell mennünk a kezdetekhez:

„Székelyföld autonómiáját csakis együtt, közös akarattal érhetjük el. Legyen ennek az útnak első mérföldköve az Isten ajándékaént elnyert székely rovásírás

Y4HCOY4A+DGH4H

25-XXX A21)M1 .III*II .4+3H310T#

1. kép: A Zárónyilatkozat részlete rovásírással

közkinccsé tétele. Kérjük pedagógusainkat és a szülőket, tanítsák gyermekeinket, hogy sajátítsák el e kincset. Kérjük székely településeink önkormányzati testületeit, hogy a helységtáblákon tüntessék fel a települések nevét a székely rovásírással is.”

2. kép:
Borsos Géza
Gyergyócsomafalva
településtáblájával

Amikor 2006-ban és 2007-ben Székelyföldön tett útjainkon láttuk a megvalósult rovásírásos táblákat, elhatároztam, hogy a mozgalmat elterjesztem Magyarországon is. A helybéli székelyektől érdeklődtünk, hogyan történt a kihelyezés, volt-e ünnepély, de vagy nem tudták, vagy azt mondták nem volt.

Mivel szerettem volna megadni a rovásfeliratos tábla avatás rangját, ünnepélyes átadásban gondolkodtam, a helyiek által tervezett és készített táblával, a település vezetőinek, az érdeklődő lakosságnak meghívásával. 2007 nyarán felkerestük Gyergyócsomafalván Borsos Gézát, a Székely Nemzeti Tanács alelnökét, hogy megossza velünk a táblaállítások tapasztalatait, mi pedig elmondtuk terveinket a magyarországi terjesztéssel és az ünnepélyes átadás kidolgozásával kapcsolatban, ezekkel egyet értett és támogatásáról biztosított. Elmondta azt is, hogy a táblaállítás Patrubány Miklós javaslatára került be a csíkszeredai Zárónyilatkozatba.

Tervemben szerepelt még a táblaállítás kiterjesztése minden magyarok lakta településre, legyen bárhol a világon, ez a folyamat azonban sajnálatos módon elakadt, okairól később szólok.

Mielőtt a fejleményeket részleteznénk, először lássuk, mire is alapozhatják a székelyek a településnevek rovásírással történő megjelenítését. Hivatkozhatnánk akár Torma Zsófia 1875-ben Tordoson talált 10 ezer körüli rovásjeles cseréptöredékére, a több mint nyolcezer éves tatárlakai korongra, az erdélyi templomok vakolata alól előbukkanó rovásjelekre, Bocskai István fejedelem rovásíró történetírójára, Szamosközi Istvánra, a gyergyószentmiklósi Bethlen Gábor szobor „Erdély fejedelme én vagyok” kezdetű rovásfeliratára, de legfőképpen a Tászkotető írásos köveire.

Ha a székelység emberemlékezet óta ismerte és tisztelte ezeket a rovásjeles sziklákat, vajon megvonhatja-e bármely hatalom ezen írás használatának jogosságát ugyanattól a néptől, amelyik ma is ugyanitt él? A történetet Borsos Géza mondja el. „A 2007 Pünkösdjén Székelyföldön tartott MVSZ küldöttgyűlés 'Székelyföld örök' jelmondatát már az MVSZ és a Mi Vagyunk a Nép mozgalom közösen adtuk, egyben emléklapot és székely nemzeti zászlót azoknak az önkormányzatoknak, tisztségviselőknek és egyéneknek, akik sokat tettek azért, hogy a székely jelképek használata és vele a rovásírás elterjedjen, továbbá kiteszik az önkormányzat épületére a székely nemzeti lobogót. Abból indultunk ki, hogy autonómiát és önrendelkezést csak olyan közösség követelhet magának, amely

ismeri értékeit, azokat ápolja, őrzi és értük áldozatra is képes. A mozgalom kiterjeszthető Magyarországra, így ott is kaphatnak székelő díszasztalt és emléklapot, akik vállalják a feladatot.

A hatalom nem hagyta ennyiben a dolgot. Amikor az MVSZ csomafalvi küldöttgyűlésén Patrúány Miklós megdicsérte azokat a településeket, amelyek eleget tettek a felhívásnak, egy román újság tudósítója megkongatta a vészharangot, hogy ezzel veszélyes dolgok indulhatnak el. A prefektus ezt követően szólította fel az egyik polgármestert a rovásfeliratos tábla levételére, amire két választ is kapott. Először a polgármester kijelentette, hogy amennyiben nem tesszik neki, jöjjön a helyszínre és intézkedjen, majd írásban meg is magyarázta, hogy nem háromnyelvű tábláról, hanem két betűtípusról van szó és különben sincs olyan törvény, amely tiltaná a rovásfeliratos táblák használatát. Erre azóta sem kapott választ a prefektustól, így a dolog nyugvópontra jutott. A hét-köznapi román embere nem foglalkozik a kérdéssel, a kezdeti tiltás csak a politika szintjén jelent meg, mert olyan sajátos nemzeti azonosságtudatot hordoz, amit nem tudott hová tenni. A megkopott székelő önbecsülés ilyenén helyreállítására igen nagy szükség volt és a legjobb pillanatban jött. Hatására megmozdult valami a székelő emberben, hogy nem szükségszerű elfogadni a jelenlegi gyarmati helyzetet, a másodrangúságot” – mondta Borsos Géza. Őt, aki egyúttal a Borsos Miklós Művészetéért Alapítvány elnöke, más nemtelen támadás is érte a román politika részéről. 2013 februárjában beidézték a gyergyószentmiklósi ügyészségre, majd a rendőrségre. Ennek oka, a Magyarok Világszövetsége tájékoztatása szerint, hogy 2013. január 26-án a Borsos Miklós Emlékházban, a neves szobrászművész emlékére rendezett zártkörű megemlékezésen részletet olvastak fel Wass Albert egyik művéből. Mint köztudott, az erdélyi író távollétében a román hatóságok 1946. március 13-án halálra ítélték egy általa el nem követett bűncselekmény miatt.

Visszatérve a rovásfeliratos településtáblák állítására, mindenekelőtt az egy-egy feltételrendszer kellett kidolgozni. Mint utólag kiderült, ennek pontos megfogalmazása alapvető fontosságot nyert, hiszen segítségével lehetett megkülönböztetni az össze elképezéseket az üzleti alapú pénzügyi változattól. Az 1956-os halálraítelt Wittner Mária mondotta: „Van, aki 1956-ért él és van, aki 1956-ból.” Tökéletes megfogalmazás, mivel e kettősségnek voltunk/vagyunk tanúi mind a mai napig a rovásfeliratos települési táblák állításánál is.

A táblák állításának menetét az alábbiak szerint ajánlottam, ezt a helyi kezdeményezők el is fogadtak:

- A folyamat hivatalossá tétele érdekében az első lépést a települési önkormányzatoknál kell megtenni, ahová a kezdeményező személy vagy egyesület, de nem párt, területfoglalási engedélyért fordul. Ez akkor is szükséges, ha már a meglévő, latin betűs tábla aláíró kerül.

- Jóváhagyás esetén következik a kivitelezés. Ehhez szükséges a tetszés szerint választható faanyag, valamint egy, a rovásbetűk faragására jelentkező személy. Lényeges megemlíteni, hogy ismereteink szerint a bejelentések túlnyomó többségénél mindez ingyenes volt, úgy az önkormányzat engedélyezése, mint a kivitelezés tekintetében. A táblák mérete, díszítése, kidolgozása nincs megkötve,

mindez a helybeli lehetőségek függvénye, megjelenésükről a Forrai Sándor Rovásíró Kör www.rovasirasforrai.hu honlapjának Élő rovás fejezetében olvashatók beszámolók, láthatók fényképek.

- Hogy a rovásfeliratok betűinek megválasztása ne önkényesen történjék, kizárólag a nemzetközi UNICODE rendszerbe befogadott jelei használhatók. Ezek Forrai Sándor betűrendszerén alapulnak, melyeket az egyesület tanulók számára szervezett versenyein is használnak. A rovás ábécé betűi az említett honlapon megtalálhatók, ami azért is fontos, mert helyesírási hibás rovásfelíratos tábla nem fogadható el.

A táblaavatói ünnepség

A rendezvény ünnepi jellegét az alábbi részletek biztosítják:

- A megszólalók lényegre törően, csupán néhány perces beszédet mondanak.
- Lehetőség szerint olyan időpontban rendezik, amikor az adott érdeklődéstől függetlenül is sokan járnak arra felé pl. mise után, falunap keretében.
- A Magyar Himnusz eléneklését követően a kezdeményező tájékoztatja a jelenlévőket, hogy miért csatlakozott a mozgalomhoz.
- A települési polgármester indokolja a kezdeményezés felvállalásának okát.
- Szakács Gábor vázolja az erdélyi kezdeményes eddigi eredményeit.
- Friedrich Klára a rovásírás jelentőségét méltatja, utal érintett, történelmi nagyjainkra. Amennyiben nem tudnak jelen lenni, a Forrai Sándor Rovásíró Kör tagjai helyettesítik őket.
- Helybeli gyermekek, szavalók, énekesek, táncosok rövid műsora lehetőség szerint népviseletben.
- A táblát a helybeliek által választott személyek leleplezik és ahol lehetséges, az egyházi felekezetek képviselői megáldják, egyúttal az ünneplőket is.
- Szakács Gábor felolvassa Borsos Géza, a Székely Nemzeti Tanács alelnökének néhány mondatos üzenetét, majd a kezdeményezőnek és a polgármesternek átadja a Székelyföldről hozott nemzeti selyemlobogót. A polgármester és a kezdeményező Borsos Géza által aláírt díszes emléklapot is kap. Ezt követően a jelenlévők eléneklék a Székely Himnust és fényképeztetik magukat a tábla előtt a zászlóval, ami ettől kezdve helyet kap az állami és települési ünnepeken a magyar nemzeti lobogó mellett.
- Tilos a rendezvényen pártpolitikai beszédet tartani, javasolt viszont hivatkozni a táblaállítás eredeti elindítására és hagyományhú, népszerűsítési folyamatára.

A történelmi Magyarország területenkénti első avatói:

Kunszentmiklósi Megmaradás	- Magyarország	2007. szeptember 9.
Palóc Társaság	- Ipolybalog (Felvidék)	2009. február 27.
Vári Dénes vállalkozó	- Rugonfalva (Székelyföld)	2009. szeptember 18.
Csíkos Sándor ált. iskolai igazgató	- Kupuszina (Bácskertes-Délvidék)	2011. augusztus 11.

Ez utóbbi esemény jelentőségét külön emeli, hogy a táblát szerb ember faragta anélkül, hogy az írást szerbnek minősítette volna. Nem lehet véletlen az sem, hogy amíg a táblákat párt-politikától mentesen avatták, addig a történelmi Magyarország trianoni határokon kívül került részeinek hatóságai nem akadályozták felállításukat. A székelyföldi Rugonfalván pl. román rendőr biztosította a táblaavatás menetét, állította le a forgalmat a települést átszelő országúton.

2007. szeptember 9-én a Kunszentmiklósi Napok keretében történt Magyarország első rovásfeliratos táblájának avatása a Megmaradás Egyesület vezetőjének, Halász Attilának kezdeményezésére, Bódi Szabolcs polgármester ünnepi beszédével. 2006-ban Friedrich Klárával Kunszentmiklóson tartott előadásunkon ismertettük a székely kezdeményezést, amely itt meg is valósult.

2007. november 14-én, két hónapon belül már a második rovásfeliratos helységtáblát avattuk Magyarországon. Az ünnepély alkalmából Papp István alpolgármester és Gyurkovics Tibor, a helybeli Rovásíró Kör vezetője köszöntötte a megjelenteket. Okos Márton a Magyarok Világszövetsége nevében tolmácsolta Patrubány Miklós elnök üzenetét és adta át a Borsos Géza által küldött székely nemzeti lobogót.

3. kép:
Délvidék-Kupuszina-Bácskertes

4. kép:
Kunszentmiklós

Budapesten az első táblát a XVII. kerületben, Rákosligeten 2009. június 4-én avattuk, Imre László tanár kezdeményezésére, aki a tanítványaival együtt készítette.

5. kép: Budapest - Rákosliget

Felvidéken népszerűsítő, terjesztő felhívásaim hatására több hagyományörző táblaavatást szervezett Z. Urbán Aladár, a Palóc Társaság elnöke.

6. kép: Felvidék-Ipolynyék

Itt említeném még az a két esetet, amikor Székelyföldön avattak táblát felhívásomra, az általam kialakított módszer alapján:

2009-ben Vári Dénes helyi vállalkozó szervezte és maga is tervezte, készítette Rugonfalván a gyönyörű táblát. Borsos Gézát is meghívtuk, ő adta át a székely zászlót. 7. kép: Székelyföld-Rugonfalva

2011-ben a Székelyudvarhelyel szomszédos Fenyéden, Miklós Sándor helyi vállalkozó és a Székely Pajzs Egyesület szervezésében a már meglévő, településhatárt jelző székelykapura került a rovásfelirat, ezt Waum Péter készítette. A fenyédi avatásra is meghívtuk Borsos Gézát, de Gyergyócsomafalván éppen aznapra esett a 70 évesek kortárs találkozója, így nem tudott eljönni. Üzenetét szokás szerint itt is felolvastuk, az okleveleket, a zászlót átadtuk.

Törés a táblaállítások rendszerében

A mondás szerint, ahol a napfény, ott az árnyék is megjelenik. 2010 augusztusában a 64 Vármegye Ifjúsági Mozgalom Magyar Sziget nevű rendezvényén jelentette be a Rovás Alapítvány kuratóriumi elnöke, hogy „komoly” táblaállítási mozgalmat indítanak. Vajon eszerint „komolytalan” volt az elmúlt három évben az addigi 27, helyiek által kezdeményezett és készített tábla minden bonyodalom nélkül történt felállítása szerte a Kárpát-medencében? S, ha szerintük komolytalan volt, miért utánozták, másolták le pontról-pontra a hagyományörző táblák ünnepélyes átadásának módját, kivéve, hogy székely zászló helyett pártzászlóval avattak. S vajon miért pont akkor, 2010-ben, indították „missziójukat”, amikor a hagyományörző táblák állítása olyan népszerűsége emelkedett, hogy volt, amikor egy nap három táblát is avattunk.

Ettől kezdve vált minden bonyolulttá, tisztázatlanná, a hagyományörző táblák állítása elé pedig igyekeztek akadályokat gördíteni. Birtokomba jutott egy hagyományörző táblát állítani szándékozó kezdeményező levelezése a Magyar Közút Nonprofit Zártkörűen Működő Részvénytársasággal, amely szinte teljesíthetetlen feltételeket szabott a kérelmező számára. Ezt követően felhívtam a Zrt-t és kiderült, hogy félrevezették a céget, ezért küldött olyan hivatalos levelet a kérelmezőnek, mely szerint a „*táblakép nem felel meg a Rovás Alapítvány honlapján lévő táblaképnek.*”

Idézet egy másik hagyományörző, igen szép tervezésű rovástábla elutasításának indoklásából a Magyar Közút Nonprofit ZRT-től, 2011-ből: „...*Igazgatóságunk a táblák eljárási és műszaki feltételeinek meghatározásánál a Rovás Alapítvány ügymenetit ajánlását veszi figyelembe. A rovásfelirat betűkészletének, betűcsaládjának és grafikai megjelenítésének egységét a Rovás Alapítvány felüggelyi... A fentieket figyelembe (így írták!) a rovásírási helységnévtábla kihe-lyezéséhez nem áll módunkban hozzájárulni.*”

Az is kiderült, hogy ezeket meglepő módon a KRESZ táblák közé sorolták, jól-lehet a hagyománykövetően fából készültekhez, ahogyan a májusfák állításához sem, nem a KRESZ szabályai a mérvadók.

Az máig nem tisztázott, hogy a Rovás Alapítvány milyen szempontok alapján szabta meg a feltételeket, és ki jogosította fel döntőbírói szerepére. A Zrt. elismerte, hogy az Alapítványnak hatósági jogköre nincs, maguk pedig nem is KRESZ, hanem reklámtáblának minősítették a rovásfeliratosakat. Mindezt tetézte, hogy a fémtábla állításnak már előre megszabott, nem kevés költsége, ára is van, miközben bárki, bármily kialakítású táblát ingyen helyezhet el, ha az nem sért közúti szabályokat, érdekeket.

Az esetekből egyértelműen kiderült, hogy az addig önkéntes alapon, önköltségi áron végzett települési táblák állítását önkényesen, egységes fémtáblákká módosították, és mint ilyeneket, kalmár szellemiségű üzleti vállalkozássá silányították. Ellenem pedig, mintha akadályoznám a hagyományörző táblákkal a profitszerzésüket, évek óta lejáró hadjáratot folytatnak az Alapítvány honlapján, holott az én módszeremet vették át. Ahogyan Friedrich Klára írta 2012-ben: „*A Szegedi Csanád alelnök és pártja által támogatott, ajánlgatott Rovás Alapítvány*

a rovástábla állítási mozgalom módszereit is lemásolta, nem csak hivatkozás nélkül, hanem az eredeti ötletgazdák folyamatos lejárataásával... Mivel a Csík-szeredai Zárónyilatkozat nyomdokain a Szakács Gábor által 2007 óta szervezett és a helybéliek által alkotott tábláknak közösség és nemzettudat építő hatása van, sajnálatos, hogy terjedésük megnehezítésével az Alapítvány a hagyomány-őrző közösségek létrejöttét is akadályozza. A táblaállítások történhetek volna közös erővel, összefogással a rovásírás terjedése érdekében, nem pedig az eredeti, sikeres és anyagi haszonmentes mozgalom elgáncsolásával.”

Az egységes fémtábla rendszer nem követi az eredeti elképzelést: azaz se nem hagyományörző, se nem helyben készült, se nem egyéni, se nem közösségépítő. Áttételesen ugyanarról van szó, mint ami a Magyar Demokrata 2011/16. számának Meló és áldozat című cikkében olvasható: *„Egy intézmény éppen önállósága miatt intézmény. Személyisége van. Az egy kaptafára épült kereskedelmi láncoknál ugyanez nem lehetséges. Ott egy standard minőség szolgáltatása van. De nincs semmi, ami folytán önálló lélekkel bírna. Létüket a láncolat léte tartja fenn, az úgymond "menedzsment".* (írta: Szelei István). Az intézményt a rovásfelírtos településtábla állítási mozgalommal helyettesítve, az egésznek csak akkor van lelke, ha a táblákat helybeli mesterek készítik, helybeli anyagból, egyéni módon, egy közösség összefogásával.

A fémtáblák felállításában tehát már sem a nemzettudat, sem az egyéni megjelenés nem játszott szerepet, sokkal inkább a központi pártirányítás és a pénz. Az 1950-es évek szölamainak megfelelően a Rovás Alapítványt támogató párt már azt is előírta, hogy melyik évben hány %-kal több, előre gyártott fémtáblát kell állítani. A fémtáblákat több ízben a párt vezetői avatták pártpolitikai mondanivalóval fűszerezett beszéddel.

A bemutatott bomlasztás ellenére maradtak települések, ahol továbbra is az eredeti célnak megfelelően állították a táblákat, mert megértették, hogy a magyarság megmaradása a tét, valódi elődnépei, a szkíták, hunok (és nem türkök, kazárok, mongolok) által reá hagyományozott úton.

A rovásfelírtos településtáblák szerepe a közösségépítésben és nemzettudat alakításában

A hagyományörző táblák állítása, avatása messze több egyszerű írásoktatási feladatnál. Nem véletlen, hogy egyesek éppen ezt igyekeznek tönkretenni. Ennek magyarázata, hogy a magyarság olyan, bizonyíthatóan ősi, ma is használható írásműveltség birtokosa, amellyel egyetlen más nép sem rendelkezik. Tanár végzettségű feleségemmel tapasztaltuk, hogy a rovásbetűk ősisége, egyszerűsége, szépsége szinte játékos módon tanulásra készíti a magyar embert. Márpedig Széchenyi István szerint egy nemzet ereje a kiművelt emberfők sokaságában rejlik.

A közösségépítés egyik fontos eleme, ha az újonnan belépő település az avatás előtt értesíti a korábbi táblaavatókat az örömteli eseményről és arra írásban meghívja őket. Értelemszerűen elsősorban a közelebbi települések küldöttségeire számíthat, akik maguk is készülhetnek a meghívóval egyeztetett rövid

műsorral az ünnepi alkalomra. Az elérhetőségeket a Forrai Sándor Rovásíró Kör vezetője kérésre megküldi.

Jászberényben szép példáját láttuk a hagyományörzők összefogásának: „Köz-hírré tételük” – tudatta a szépen tervezett Meghívó Jászberény lakosságával, hogy április 3-án, Nagyszombat délelőtt a városi nagytemplom előtt mutatják be a kivezető utak mellé kerülő rovásfelíratos településtáblákat, szám szerint hatot. Arra már volt példa, hogy egyidejűleg 2-3, később pedig több táblát is kihelyeznek, de hatot még sehol. Ugyancsak példa nélküli, hogy Szabó Csaba (Magyarok Szövetsége) kezdeményezéséhez összesen még 10 civil szervezet adja nevét, ugyanannak a városnak jeles eseményéhez: Fénymadár Hagyomány-örző Egyesület, Hajta Öregerdő Neszür Civil Egyesület, Jászberényi Gazdakör, Jászberényi Polgári Körök, Jászjászok, Jászsági Méhészegyesület, J-ÁSZ SE, Keresztény Értelmiségiek Szövetsége, Magyarok Szövetsége, Összefogás a Jász-ságért, Rovás Klub.

A kezdeti, még töretlen lendületet jól érzékelteti Sipos Sándornak, a Magyarok Szövetsége Kecskeméti Csoportja vezetőjének levele a sajtónak a kecskeméti táblaavatásról, 2010 májusából. (Sipos Sándor nem keverendő össze a Rovás Alapítvány egyik tagjával, Sipos Lászlóval!)

„...egy napon három ilyen táblát is állítunk!!! Mégpedig egymáshoz nagyon közel, a Felső-Kiskunság területén, név szerint Kecskemét-Hetényegyházán, Kerekegyházán és Dunavecsén. Mind a hárman csatlakoztunk a Székely Nemzeti Tanács felhívásához, miszerint állítson minden település székely-magyar rovásbetűkkel rótt helységnevtáblát. Ezzel is tegyünk tanúságot amellett, hogy a történelem viharai ellenében térben és időben igenis összetartozunk. A táblákat közadakozásból készítettük el, mindenki a saját munkájával járult hozzá. Volt, aki a fát adta, az asztalos a táblákat készítette, fafaragók pedig a betűket rótták. Grafikus tervezett, a földmérő szervezett, a tanítónő pedig az oszlopokat festette. Mi itt Kecskeméten az összes forgalmas út bejáratához, valamint a nagyobb településrészekhez állítunk táblát. Ez összesen 14 rovásfelíratot jelent majd, így bárhol is közelítjük meg a várost, a jövőben mindenhol egy ilyen tábla fogadja majd a látogatókat. A tervek szerint mindig a közelben lakók hozzájárulásából készítenénk el a táblákat, így nagyon sokan találkoznak majd nap mint nap a saját kezük munkájával, magukénak érezve a rovásbetűs felíratot. Az avatás mindenhol egy kis ünnepség keretében történik. A helyiek köszöntője után Szakács Gábor - a rovásírás elismert tudója - méltatja ősi betűnket. Ezt követően felolvassa a Székely Nemzeti Tanács üdvözlését, majd átadja Székelyföld kék-arany lobogóját....”

Ugyancsak említésre méltó, amikor a rovástábla avatást összekötik más hagyományörző tevékenységgel, kölcsönösen emelve jelentőségüket.

Így például a felvidéki **Nagycsalomján**, a helységtábla avatásával egyidejűleg falumúzeumot is avattak (2009). Szintén a Felvidéken, **Ipolynyéken** a Nyék nevű falvak találkozója alkalmából (2009). A felvidéki **Udvardon** a Majtényi Adolf Magyar Tannyelvű Alapiskola fennállása 60. évfordulójának ünnepségét színesítették a táblaavatással (2010). **Pácinban** a XIII. Bodrogi Napok (2008), **Bajnán** a Magyar Viselet napja (2009), **Sükösdön** a tanulmányi verseny (2011), **Tengődön**

Zsebeházi István 1848-49-es honvédtiszre való emlékezés (2011), **Szabadszálláson, Újsolton és Sárszentmihályon** március 15-én Petőfi Sándorra való emlékezés keretében (2011), **Dombóváron** két napos történelmi előadás sorozat részeként (2013) és folytathatnánk a sort...

Különösen megmutatkozott annak jelentősége, hogy a hagyományörző táblákat székely zászlóval avattuk, amikor a románok be akarták tiltani a székely zászló használatát 2013-ban. Ekkor azok az önkormányzatok, egyesületek, hagyományörzők elővehették a táblaavatásnál kapott székely zászlót, és erősíthették közösségi érzést a trianoni döntéssel elszakított testvéreikben. Ezt írtam 2013. február 8-án a honlapunkra: „*Szeretném felkérni mindazon települések polgármestereit, ahol a Borsos Géza kezdeményezte és pártpolitikától mentes, települési rovásfeliratos táblaavatási megkeresésemet elfogadták, hogy tűzzék ki a polgármesteri hivatalokra az általa küldött székely nemzeti lobogókat. Ezeket mindenütt úgy adtam át, hogy nyílt bemutatásukkal, vállalásukkal a helybeliek kiállnak székely-magyar nemzettársaink mellett, egyben jelzik, hogy jelképesen településükön van Székelyföld határa. Hozzátettem, ha a Kárpát-haza minden szegletében ott lobog ez a zászló, akkor Európa nem tud úgy tenni, mintha Székelyföld, a határoktól függetlenül nem tartozna az egységes magyar nemzethez...*”

A rovásírással való találkozás felébreszti a fiatalokban a tanulási vágyat. A tanulás során megismerik mindazokat az elődeinket, akiknek példája a nemzettudatot erősítő alapokat képezi. Egy nemzet túlélését nem csupán hadereje, gazdagsága biztosítja, hanem valós hagyományai, történetei. Nem véletlenül válaszolta Talleyrand, Napóleon egykori külügyminisztere, a császár kérdésére, hogy miként győzheti le a magyarokat, az alábbiakat: „*Fel-ség! Régi szokásuk a magyaroknak, hogy felnéznek nagyjaikra és büszkék a múltjukra. Vedd el e nép múltját, és azt teszel velük, amit akarsz!*”

Ezzel szemben az ősi műveltség tudatosítását célzó, tetszetős, faragott, rovásbetűs táblák a magyarság ősi írásának továbbélését jelentik, egyben a nép őseihez való összekötő kapcsot is.

9. kép: Vácrátót – 2009

Végezetül álljon itt a székelyföldi, rugonfalvi táblát készítő Vári Dénes apósának, Bokor Imrének verse, melyet a táblaavatásra írt:

Bokor Imre: A Rugonfalvát jelző rovástábla avatására

Rugonfalva székely falu,
Fejlődése nagy vonalú.
Megőrizte hagyományát,
És a székely nép szokását.

Legyen továbbra érdemes,
Munkájában becsületes.
Ahol a szükség kívánja,
Helyét mindenütt megállja.

Székely ruhában az ifjak,
Sok ragyogó fényes csillag.
A díszes népviseletben,
Nagy pompával vannak jelen.

Köszönet ki megtervezte,
Díjmentesen készítette.
Hogy még sokáig alkosson,
Értékes munkán dolgozzon.

Falutábla avatásra,
Ki a falunkba jön, lássa.
Sok volt itt a gyermek sírás,
S fent maradt a róvásírás.

Mikor bejön falujába,
Dicsérje őt ez a tábla.
Hogy még másokon segítsen,
Sokáig éltesse Isten.

Jöttek a magyar testvérek,
Mint szeretett jó vendégek.
Róvásírás mesterei,
Az írásuk eredeti.

Ez a tábla azt hirdeti,
A székely itt eredeti.
Az őseink is így írtak,
Mikor vigadtak vagy sírtak.

Falutáblát felavatják,
S a világnak tolmácsolják.
Gyökereink milyen régi,
A róvásírást igényli.

Ez mutassa falunk útját,
A rovásírásunk múltját.
Hogy a székely régi nemzet,
Akkor rovásírást kezdett.

Megköszönjük nekik szépen,
Résztvesznek az ünnepségen.
Felidézzük a múltunkat,
És bemutatjuk falunkat.

Változott a falu neve,
A népvándorlás is benne.
Volt itt tatár-török dúlás,
És végzetes földindulás.

Polgármester Úr is itt van,
Abban a jó indulatban.
Mert ő is hagyomány őrző,
És a községet segítő.

Lakott kelta, hun és avar,
Kiket a sors szele kavart.
Kimutatták a régészek,
Hogy ez a hely ősi fészek.

Községének szorgos népe,
Méltó minden ünneplésre.
Segítségét megköszönjük,
Tisztes munkáját becsüljük.

Csaba királyfinak népe,
Mutassa a falu képe.
Itt kezdődik Rugonfalva,
Róvásírás nincs kihalva.

Az idő szekere haladt,
Lakossága székely maradt.
Rugonfalva régen híres,
Kulturája gazdag, fényes.

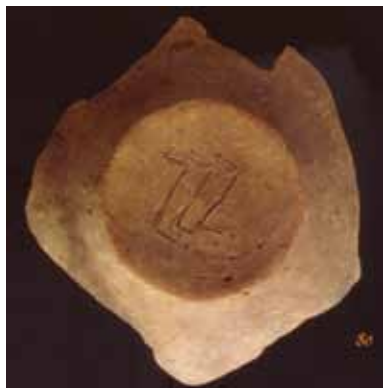
Tudja az igazi székely,
A táblának itt van jó hely,
A székely népe igényes.
Készítette Vári Dénes.

A lelkes urat felkérem,
Legyen övé a nagy érdem.
Az ünneplő sereg várja,
Hogy ezt a táblát megáldja.

Aki ránéz a táblára,
Kísérje Isten áldása.
A múltunkról mindent tudunk,
Szülőföldön megmaradunk.

2009. szeptember

Rovásleletek Torma Zsófia tordosi gyűjteményéből

Jegyzetek:

A táblaavatásokról a helyi sajtóban és számítógépes elérhetőségeken hírek jelentek meg szinte minden alkalommal, többek között:

<http://www.balatonszabadi.polgarinfo.hu/modules.php?name=News&file=article&sid=667>

<http://www.balatonszabadi.polgarinfo.hu/modules.php?name=News&file=article&sid=550>

<http://uh.ro/itthon/52-muvelodes/6765-ii-szekely-pajzs-napok>

<http://www.kupusina.org/main/index.php?id=hir402>

Honlapunk: www.rovasirasforrai.hu *Kitekintő* rovatában, cikkek, fényképek.

Szakács Gábor írásaiból (többek között):

Székelyföld örök – a Tászok-tető, mint székely jogalap a rovásírásos helységnév táblákhoz (Magyar Demokrata 2007/38)

Gyümölcseről ismerjük meg a fát – Vácrátót, Budajenő, Bajna rovásfeliratos helységnévtáblái (Arany Tarsoly 2009. június)

Tudósítónktól: Rovásfeliratos tábla a felvidéki Ipolynyéken. Az első rovásírásos helységtábla Budapesten. (Arany Tarsoly 2009 július)

Rovástábla Felvidék határán, Ipolyságon (Arany Tarsoly 2009 november/december)

Csíkszereda üzenete: Hetényegyháza, Kerekegyháza, Dunavecse, Sződ, Látrány, Felsőnyék, Udvard rovástáblái (Arany Tarsoly 2010 december)

Kinek az írása? (Magyar Demokrata 2011/18.)

Rovástábla avatás Tengődön Zsebeházi István honvédtiszt emlékezete (Magyar Demokrata 2011/43.)

Hagyománytisztelet Rákosmentén Önkormányzati helységnévtábla avatás a XVII. kerületben (Magyar Demokrata 2012/10.)

Rovásírónap és táblaavatás Kecskeméten (Magyar Demokrata 2012/13.)

A fényképeket készítette: Csikos Sándor, Demeter Zoltán, Friedrich Klára, Halász László, Imre László, Víg Sándor.